

РЕШЕНИЕ

№ 21851

гр. София, 01.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 16.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **8977** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 26, ал. 12 вр. ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Д. М., [дата на раждане] , гражданин на Ислямска република И., с национален паспорт № Z. валиден до 08.11.2028 г., депозирана чрез пълномощника на законния му представител М. А. - адв. Л. Д., САК срещу Отказ за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, рег. № 513з - 9387 от 06.08.2025 г., издаден от за началник на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

В жалбата са изложени аргументи за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че оспореният административен акт е немотивиран и лишен от фактическа обосновааност. Застъпена е и теза за нищожност, обоснована с размяна на фамилното и личното име на жалбоподателя. Сочи се, че неустановяването на жалбоподателя на декларирания адрес на територията на РБългария при извършената еднократна проверка от служителите на Отдел „Миграция“ не е достатъчно основание, за да се направи извод, че в заявлението за продължаване срока на предоставеното право на продължително пребиваване са декларирани неверни данни. Поставен е акцент върху липсата на нормативно изискване за непрекъснато пребиваване на декларирания адрес. Така е мотивирана тезата за противоречие на оспорения административен акт с целта на закона. Изложени са твърдения и за превратно упражняване на властнически правомощия поради непълно изясняване на релевантните за правилното приложение на материалния закон факти. От съда се иска да отмени оспорения

административен акт и да върне преписката на административния орган със задължителни указания по прилагането и тълкуването на закона.

Жалбоподателят Д. М. и законният му представител М. А. не участваха в проведените съдебни заседания. Процесуалният им представител – адв. Д. поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Ангажира писмени и гласни доказателства в подкрепа на твърдението, че чужденецът е пребивавал на декларирания в заявлението адрес в [населено място]. Поставя акцент върху заявеното искане – за продължаване срока на предоставено право на продължително пребиваване, а не на постоянно пребиваване в Република България, което изисква и трайно установяване на деклариран адрес в страната. В представените писмени бележки (л. 110 – л. 111) с позоваване на съдебна практика на Върховния административен съд са изложени допълнителни съображения относно изискването на чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ за осигурено жилище, допуснатите съществени нарушения на административно производствените правила и несъответствието на административния акт с целта на закона.

Процесуалният представител на ответника – началника на Отдел „Миграция“ при СДВР – главен юрисконсулт А. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Ангажира писмени доказателства за компетентността на органа издал обжалвания административен акт. В представените писмени бележки от главен юрисконсулт М. Г. (л. 105 – л. 107) е поставен акцент на резултатите от извършената проверка от служителите на Отдел „Миграция“ при СДВР и данните за периода, през който жалбоподателят е бил в България през предходната година – двукратно, за няколко дни, във времето на подаването на заявленията. Посочено е, че към момента на депозиране на писмените бележки (16.12.2025 г.) жалбоподателят е със статут на продължително пребиваващ чужденец и пребивава на територията на страната, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. Направено е искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана и да се присъди в полза на СДВР юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност е направено възражение за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение над минималния размер в Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд - София - град въз основа на събраните по делото доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна:

На 25.07.2025 г. с вх. № 103082 (л. 60 – л. 64) в Отдел „Миграция“ на Столична дирекция на вътрешните работи е заведено Заявление от гражданина на Ислямска република И. – непълнолетния Д. М., [дата на раждане] в Ислямска република И., легитимиращ се с национален паспорт № Z. издаден на 09.11.2023 г. със срок на валидност до 08.11.2028 г. с искане за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България за срок от 1 година. Искането е обосновано с основанието по чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ – член на семейство на чужденец получил разрешение за продължително или постоянно пребиваване в Република България. Заявлението е подписано саморъчно и от двамата родители на жалбоподателя (л. 64).

Приложени са заверени копия на изискуемите документи по чл. 14, ал. 1 от Правилника за приложение на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ) - издадени на 01.08.2025 г. български документи за самоличност на заявителя и родителите му – разрешения за продължително пребиваване (л. 66 – л. 68), заверено копие на издаден от компетентните органи на Ислямска република И. паспорт на Д. М. (л. 65), Нотариално заверена декларация от родителите на жалбоподателя, в която е заявено съгласие децата им да получат статут на

продължително пребиваване в Република България и да живеят в страната, както и че ще им осигурят жилище, финансова издръжка, медицинско обслужване и всичко което им е необходимо (л. 70), нотариално заверена декларация от гражданин на Ислямска република И. със статут на постоянно пребиваващ в Република България, представляващ регистрирано в България търговско дружество с фирма „МА БЕЛ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ООД, ЕИК[ЕИК], с която е заявил, че ще предостави право на жалбоподателя, родителите му и сестра му да живеят в жилище собствено на представляваното от него дружество, а и да се регистрират на адреса (л. 64). Приложени са заверени копия на документи с превод на български език, удостоверяващи налични средства по банкова сметка, открита на името на бащата на жалбоподателя в Търговска банка на Д. (л. 71 - 76) и полици за валидно сключени за периода 15.04.2025 г. – 14.08.2026 г. Медицински застраховки (л. 77 – л. 78).

По повод подаденото заявление на 02.08.2025 г. е извършена проверка от служители на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ при СДВР на декларирания адрес на пребиваване в [населено място], [улица], ап. 13. Резултатите от проверката са отразени в Докладна записка, рег. № 513р – 82033 от 04.08.2025 г. (л.59). На адреса е установен управителят на „МА БЕЛ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ООД – свид. М. Т. Х. А., който е заявил, че живее заедно със съпругата си, но при тях пребивават и още четири лица от ирански произход, сред които и жалбоподателят, но който в момента не е в България. В Докладната е отразено, че е проведен разговор и със съсед, който е заявил, че познава както собственика на проверяваното жилище, така и неговия син А., но не е виждал други лица да посещават адреса.

Изготвено е Становище рег. № 513р – 83123 от 05.08.2025 г. (л. 58), в което е изразено отрицателно мнение по направеното искане за продължаване срока на продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя Д. М., обосновано с декларирани неверни данни относно адреса, на който ще пребивава в [населено място], [улица], ап. 13.

Оспореният Отказ рег. № 513з – 9387 от 06.08.2025 г. е издаден от за началник на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (л. 56 – л. 57) и е мотивиран с декларирани неверни данни относно пребиваването на жалбоподателя на територията на РБългария на посочения адрес в [населено място] и представената към заявлението нотариално заверена декларация. Посочено е, че Д. М. е влизал два пъти в Република България през предходната година като първото регистрирано влизане е при подаване на заявление за предоставяне право на пребиваване в страната и непосредствено след получаването му е напуснал България, а второто регистрирано влизане е на 25.07.2025 г., с цел подаване на заявлението за предоставяне правото на продължително пребиваване, по което е постановен оспореният отказ. Направен извод, че чуждият гражданин не живее в страната, поради което е прието и, че декларираните данни в заявлението му са неверни. Отказът е връчен лично на жалбоподателя на 08.08.2025 г., в присъствието на преводач от френски език (л. 57-гръб), след като на 13.07.2025 г. на негов роднина, установен в жилището на посочения в заявлението адрес – М. А. Ал е връчено уведомление за издадения отказ (л.53 –л.55).

Към преписката са приложени заверени копия на издадени от директора на СДВР - Заповед № 513з – 2396 от 24.03.2021 г. (л. 79 – л. 80), с която е делегирал правомощия на заемащия длъжността „началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи“ да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване и Заповед № 513з – 5977 от 19.05.2025 г. (л. 78а), с която на основание чл. 43, ал. 3, т. 2 и ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи на главен инспектор С. С. – началник на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ на СДВР е възложил да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“, считано от 19.05.2025 г. до отпадане

на необходимостта.

В съдебното производство по искане на процесуалния представител на жалбоподателя са приобщени като писмени доказателства по делото приложените към жалбата копия на Справка за актуално състояние на вписаното в Търговския регистър и регистър на ЮЛ с нестопанска цел „МА БЕЛ ИНТЕРНESHЪНЪЛ“ ООД към 08.08.2025 г. (л. 23 – л. 25), Нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот № 107, том 01, рег. № 1960, дело 98/2010 г., вписан в Службата по вписванията с вх. рег. № 23552 от 08.06.2010 г., акт 71, том LX, д. № 13562 (л. 17 – л. 20), Таблица за разпределение на обектите в жилищната сграда (л. 21 – л. 22), медицински документи с превод на български език относно здравословното състояние на законния представител на жалбоподателя – майка му М. А. (л. 25 – л. 50). Разпитан е като свидетел управителят на „МА БЕЛ ИНТЕРНESHЪНЪЛ“ ООД – Х. А. М. Т. (л. 103 – л. 104).

От пълномощника на ответника са представени заверени копия на Удостоверение рег. № 513р – 25253 от 10.03.2025 г. издадено от началник на 01 сектор към Отдел „Човешки ресурси“ при СДВР (л. 97) и Заповед № 513з – 607 от 22.01.2025 г. издадена от директора на СДВР, с която е възложено на главен инспектор С. С. – началник на сектор „Незаконна миграция“ към Отдел „Миграция“ при СДВР да замества началника на Отдел „Миграция“ при СДВР, считано от 22.01.2025 г. до отпадане на необходимостта (л. 98).

Така описаните релевантни за правния спор факти не се оспорват от страните по делото и дават основание за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, с правен интерес от оспорването, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК. Отказът е връчен лично на жалбоподателя в присъствието на преводач на 08.08.2025 г., а жалбата е депозирана в Административен съд – София – град на 21.08.2025 г. по електронна поща и е заведена с вх. № 20946 на 21.08.2025 г., в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК вр. чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ. Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е постановен, на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ. Издаден е от компетентен административен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ – оправомощен при условията на заместване началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (л. 97 – Удостоверение рег. № 513р – 25253 от 10.03.2026 г.) със заповеди на директора на СДВР № 513з – 2396 от 24.03.2021 г. (л. 79 – л. 80), № 513з – 607 от 22.01.2025 г. (л. 98) и № 513з – 5977 от 19.05.2025 г. (л. 79). В този смисъл, в Решение № 4647 от 28.04.2026 г. по адм. д. 2213/2026 г. по описа на ВАС, е посочено, че „За компетентността на издателя на административния акт е достатъчно лицето да има съответния служебен статут и със заповедта за възлагане на функционални задължения да не са изключени изрично правомощията по издаване или отказ на разрешения за пребиваване. Общото и непосредствено ръководство на отдел не изключва изпълнението на непосредствени задължения, произтичащи от нормата на специалния закон, поради което следва да се приеме, че е налице валидно оправомощаване за постановяване на отказ.“.

Отказът да бъде продължен срока на продължително пребиваване в Република България на гражданина на Ислямска република И. Д. М. отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. Изложени са фактическите и правни съображения, с които е обосновано основанието по чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ (л. 57), противно на възраженията в жалбата.

Съгласно разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване в Република България могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец получил разрешение за продължително или за постоянно

пребиваване. В административната преписка са приложени доказателства за наличие на кумулативните предпоставки по чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ по отношение на жалбоподателя Д. М. – гражданин е на Ислямска република И., т. е. отговаря на изискването на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ, има издадена виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ за дългосрочно пребиваване в Република България и е член на семейство на чужденци, на които е предоставено право на продължително пребиваване (л. 67 – л. 68). Наред с тези изисквания за желаещите да получат разрешение за продължително пребиваване чужденци, законодателят е предвидил (чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ), че следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни осигуровки и осигуряване, достатъчно средства за издръжка за срока на пребиваване, без да прибегват до системата за социално подпомагане съгласно вътрешното законодателство. За удостоверяване на тези обстоятелства към заявлението на жалбоподателя са приложени и съответните доказателства.

Въпреки представените документи с оспорения административен акт в противоречие с материалния закон е прието, че жалбоподателят не пребивава на адреса, който е деклариран в заявлението, единствено въз основа на резултата от извършената проверка на 02.08.2025 г. От констатацията, че към този момент чужденецът не се е намирал в жилището, а и на територията на страната, не следва извод, че не живее на посочения адрес когато е на територията на Република България. Не са отчетени съществени за конкретния казус факти като възрастта на жалбоподателя – непълнолетен, в този смисъл пряко обвързан при пътуването и пребиваването в страната с възможностите на законните му представители, както и пряката му родствена връзка със собствениците на жилището – родители на баща му. Снетите данни от съсед, че не е виждал други лица да посещават адреса, освен сина на собствениците също не са достатъчни, за да може да се направи извод, че жалбоподателят не живее на адреса. Неправилно е преценена информацията, че подаденото на 25.07.2025 г. заявление е за продължаване срока на вече разрешено право на продължително пребиваване, в което е посочен същият адрес на осигурено жилище, който е отразен и в издадения български документ за самоличност на името на жалбоподателя. Действащата нормативна уредба не предвижда задължение за чужденец, който кандидатства за продължително пребиваване в Република България, да пребивава в определен период от време на декларирания адрес. Достатъчно е да е установено, че на този адрес съществува годен за ползване по предназначение за жилищни нужди обект, правото на което е предоставено по съответния ред на чужденеца.

При проверката е установен собственикът на имота, който е потвърдил, че в жилището живее не само жалбоподателят, но и останалите три лица, за които е представена нотариално заверената декларация, приложена към заявлението.

За да се направи категоричен извод, че са декларирани неверни данни от приложените към преписката документи следва да може да се установи, че тези данни не съответстват на действителното фактическо положение. Еднократно констатираното отсъствие от заявения адрес на пребиваване не е достатъчно в този смисъл. Липсват данни по време на регистрираните влизания и престой на територията на страната чуждият гражданин да е пребивавал на различен от заявения адрес.

Събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства по непротиворечив и убедителен начин установяват връзката на жалбоподателя с представляващия търговското дружество, собственик на жилището, което се ползва от всички членове на семейството му. В този смисъл, настоящият съдебен състав счита, че не са декларирани неверни данни в заявлението на жалбоподателя Д. М. за осигурено жилище, в което ще пребивава по време на престоя си в Република България.

По изложените съображения оспорената заповед като постановена при неправилно приложение

на материалния закон и съществено нарушение на административно производствените правила, следва да бъде отменена като незаконосъобразно издадена. Преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане, при което да бъдат съобразени мотивите, изложените в настоящото решение по тълкуването и прилагането на закона.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ПО ЖАЛБА на Д. М., [дата на раждане] , гражданин на Ислямска република И., с национален паспорт № Z., валиден до 08.11.2028 г., депозирана чрез пълномощника на законния му представител М. А. - адв. Л. Д., САК срещу Отказ за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, рег. № 513з - 9387 от 06.08.2025 г., издаден от за началник на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган – началник на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи за ново произнасяне по Заявление вх. № 103082/25.07.2025 г. при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ :